

me edilen *Dîvân*'ını daha sonra Dr. Hüseyin Nassar tahkik ederek bazı açıklamalarla nesretmiştir (Kahire 1957). Eser 1958 ve 1964 yıllarında Beyrut'ta yeniden basılmıştır. Ayrıca Bağdatlı Mehmed Fehmi, onun bazı müelliflerce *Mu'allakât*'tan sayılan *Bâ'îyye*'sinin bir kısmı ile bazı şiirlerini *Târîh-i Edebiyyât-ı Arabiyye* adlı eserinde açıklamalarla Türkçe'ye tercüme etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ebû Zeyd el-Kureşî, *Cemheretü eş'âril-'Arab* (nşr. Ali Fâûr), Beyrut 1406/1986, s. 225-229; Cümahî, *Tabakâtü fuḥûli's-ṣu'arâ* (nşr. Mahmûd M. Şakir), Kahire 1394/1974, s. 138-139; Ebû Hâtim es-Sicistânî, *el-Mu'ammerûn ve'l-veşâyâ* (nşr. Abdülmün'im Âmir), Kahire 1961, s. 75; İbn Kuteybe, *eş-Şi'r ve's-ṣu'arâ*, Beyrut 1964, s. 187-189; Ebû'l-Ferec el-İsfahânî, *el-Eğânî*, Kahire 1285/1868, XIX, 84-87; Ch. Lyall, *The Dîwâns of 'Abid and 'Âmir b. al-Tuḡayl*, Leiden 1913, s. 5-87; Mustafa el-Galâynî, *Ricâlu'l-Mu'allakâti'l-'aṣr*, Beyrut 1331/1913, s. 293-306; Mehmed Fehmi, *Târîh-i Edebiyyât-ı Arabiyye*, İstanbul 1332, s. 924-949; C. Zeydan, *Âdâb*, Kahire 1957, I, 130-133; Brockelmann, *GAL*, I, 17; *Suppl.*, I, 54; Sezgin, *GAS*, II, 170-171; Ömer Ferrûh, *Târîḥu'l-edebi'l-'Arabî*, I, 124-127; R. Blachère, *Târîḥu'l-edebi'l-'Arabî* (trc. İbrâhîm el-Kilânî), Dimaşk 1404/1984, s. 324-325; Abdülvehhâb es-Sâbûnî, *Ṣu'arâ ve devâvîn*, Beyrut, ts. (Mektebetü Dâri's-şark), s. 27-29; A. Haffner, "Abid", *İA*, I, 110; F. Gabrieli, "Abid b. al-Abras", *El²* (İng.), I, 99.

AZMÎ YÜKSEL

ABİD b. ŞERİYYE

(عبيد بن شريّة)

(bk. UBEYD b. ŞERİYYE).

ÂBİDE-i HÜRRIYET

(آبدۀ حریت)

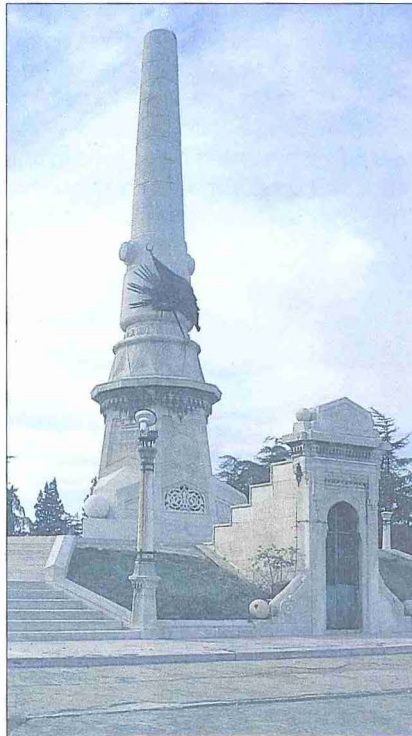
İstanbul'da Şişli semtinde II. Meşrutîyet'in hâtırası olarak yapılmış anıt.

Âbide-i Hürriyet, Kağıthane vadisine hâkim bir tepenin üstünde inşa edilmiştir. Bu sebeple, bulunduğu yer önceleri Hürriyet-i Ebediye, günümüzde ise kısaca Hürriyet Tepesi olarak adlandırılmıştır. İttihat ve Terakki Cemiyeti tarafından, Otuzbir Mart Vak'ası ile II. Meşrutîyet'in gerçekleşmesi sırasında çarpışmalarda ölenlerin hâtıralarını canlı tutmak maksadıyla anıt-mezar olarak yaptırılmıştır. 1909 yılı Nisanında açılan proje yarışmasını Mimar Muzafer Bey kazanmış ve âbide onun nezaretinde yapılmıştır. 14 Haziran 1913'te

arabasında öldürülen Mahmud Şevket Paşa da bu anıtın yanında Mimar Kemâleddin Bey'in inşa ettiği bir açık türbeye gömülmüştür. 15 Mart 1921'de Berlin'de bir Ermeni tarafından vurularak öldürülen Talat Paşa'nın Tempelhof Müslüman Mezarlığındaki kemikleri de 25 Şubat 1943'te İstanbul'a getirilerek büyük bir törenle Hürriyet Âbidesi yanındaki bir kabre gömülmüştür.

Osmanlı devri Türk sanatının son döneminde ortaya çıkan neo-klasik üslubun örneklerinden olduğu gibi, Türk medeniyet tarihinde ilk hâtıra âbidelerinden biri olan Âbide-i Hürriyet tamamen mermerden inşa edilmiştir. Geniş ve merdivenli bir setin üstünde altı köşeli bir kaide bulunmaktadır. Bu kaidenin üç cephesine ölenlerin adları yazılmış, bir cepheye Sultan Mehmed'in tuğrası, diğer yüzlere "Târîh-i İstirdâd-ı Hürriyyet, 10 Temmuz 1324" ve "Timsâl-i Meşrutîyyet, 11 Temmuz 1325" yazıları hakkedilmiştir. Kaidenin üstünde yükselen esas anıt bir top namlusu biçiminde olup eteğinde ordu ve donanmayı temsil eden âlâmetler bronz plaka üzerine işlenmiştir.

Âbide-i Hürriyet

Anıtın doğu tarafında yine mermerden Türk neo-klasiği üslubunda tezyinat ile bezenmiş bronz kanatlı bir kapıdan alttaki üçgen biçimindeki bir türbe odasına inilmektedir. Kapı üstünde "Makbere-i Şühedâ-yı Hürriyyet" yazısı olduğuna göre, burası eski Türk türbelerinin üst katlarındaki namazgâh mekânı gibi düşünülmüştür. İçerideki üç kalın pâyeye, üstteki anıtın temelidir. Bunların ortasında küçük bir kubbe ve üçgenin sol köşesinde bir mihrap vardır. Duvarlar ve pâyelerde mermer üzerine işlenmiş âyetler görülür. Bu yazılar Mızıkâ-i Hümayun imamı Hasan Sabri Efendi'nin hattıdır.

Âbidenin yapılması münasebetiyle altın ve gümüş olmak üzere, bir yüzünde Sultan Mehmed Reşad'ın tuğrası ile âbidenin resmi, diğer yüzünde "Târîh-i İstirdâd-ı Hürriyyet, 10 Temmuz 1324" ve "Timsâl-i Meşrutîyyet, 11 Temmuz 1325" yazıları bulunan madalyalar bastırılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

1327 *Sene-i Mâliyesine Mahsus Musavver Nevsâl-i Osmânî*, İstanbul 1329, s. 169-173; R. Ekrem Koçu, *İstanbul Camileri* [İstanbul 1958?], s. 18-20; a.mlf., "Âbide-i Hürriyyet", *İst. A*, I, 169-171; Mazhar Altan, "Mimar Muzafer", *Mimarlık*, sy. 2, İstanbul 1948, s. 36-38; İbrahim Artuk, "Kanûn-ı Esâsî ve Hâtıra-ı Âbide-i Meşrutîyyet Madalyaları", *VIII. Türk Tarih Kongresi* (Bildiriler), Ankara 1983, III, 1798-1815.

SEMAVİ EYİCE

ABİDE es-SELMÂNÎ

(عبيدة السلماني)

Ebû Amr (Ebû Müslim) Abîde b. Amr (b. Kays b. Amr) es-Selmânî el-Murâdî el-Kûfî (ö. 72/691)

Tâbiin devrinin Kûfe'de yetişen meşhur fakihî.

Aslen Yemenli olup Murad kabilesinin Selman boyuna nisbetle es-Selmânî diye anılır. Doğum tarihi belli değildir. İslâmiyet'e girmeden önce de kabilesi arasında önemli bir yere sahipti ve kabilesinin *arîf*'i idi. Hz. Peygamber'in vefatından iki yıl önce, Mekke fethi sırasında müslüman oldu; fakat Hz. Peygamber'le görüşemedi. Hz. Ömer zamanında Medine'ye göç etti; daha sonra da Kûfe'ye giderek oraya yerleşti. Pek çok savaşa katılan ve Hz. Ali'nin Hâricîler'le yaptığı savaşta da bulunan Abîde, sahâbîlerin birçoğuyla görüşmüş, Hz. Ömer, Ali, Abdullah b. Mes'ûd ve

Abdullah b. Zübeyr'den hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de başta Muhammed b. Sîrîn olmak üzere Şa'bî, İbrâhîm en-Nehâî ve Ebû İshak es-Sebîî gibi devrin önde gelen âlimleri rivayette bulunmuşlardır.

Hadis münekkittirince güvenilir ve rivayetleri en sahih isnadlardan sayılan Abîde es-Selmânî'nin fıkıh ve kıraatte hocası Abdullah b. Mes'ûd'dur. Kendisi de Kûfe'nin meşhur dört fakihinin (Abîde, Hâris, Alkame ve Şüreyh) bazılarına göre en üstünü sayılırdı. Kaynaklar Şüreyh'in, içinden çıkamadığı meselelerde ona danışarak hüküm verdiğini kaydeder.

Abîde'nin hicrî 73 veya 74 yılında öldüğüne dair farklı rivayetler varsa da en kuvvetli rivayete göre 72 (691) yılında vefat etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, VI, 93-95; Ali b. el-Medîni, *İlel'ü'l-hadis* (nşr. Abdülmu'tî Emîn Kal'acî), Halep 1400/1980, s. 44; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. M. İbrâhîm el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 552; a.mlf., *el-Lübâb*, Kahire 1357-69 — Beyrut, ts. (Dâru Sâdır), II, 127; Nevevî, *Tehzîbü'l-esmâ*, Beyrut, ts. (Dâru'l-Kütübü'l-İlmiyye), I/1, s. 317; Zehebî, *Tezkiret'ü'l-huffâz*, Haydarâbâd 1375-77/1955-58 — Beyrut, ts. (Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî), I, 50; a.mlf., *A'lam'ü'n-nübelâ*, IV, 40-45; İbn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 84-85.

MUSTAFA UZUNPOSTALCI

ÂBİDİN PAŞA

(1843-1906)

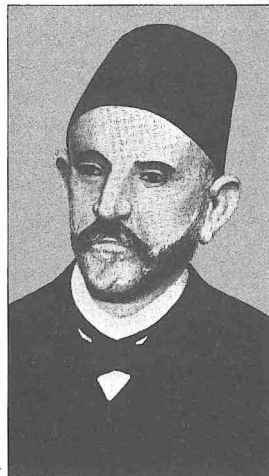
Mesnevî tercümesiyle tanınan devlet adamı.

Preveze'de doğdu. Memleketinde iyi bir tahsil gördükten sonra İstanbul'a giderek devlet hizmetine girdi. Daha sonra sırasıyla Preveze mutasarrıf muavinliği, merkez kaymakamlığı ve mutasarrıf vekilliği görevlerinde bulundu. İzmir Hukuk Temyiz Meclisi reisliği ve yeni kurulmuş olan Hukuk Komisyonu başkanlığı yaptı. Bu komisyonun kısa bir müddet sonra ilga edilmesi üzerine Sofya mutasarrıflığına tayin edildiyse de oraya gidemeden Erbaa, Tekfurdağı ve Varna mutasarrıflıklarıyla görevlendirildi. Bir süre İstanbul borsa komiserliği yaptı; Bâbîâli'de kurulan birçok komisyonda görev aldı. II. Abdülhamid'in emriyle iki dereceli mebus seçimleriyle ilgili nizamname taslağını ha-

zırladı. Osmanlı-Rus harbi sırasında borsa komiserliği görevine ek olarak Yanya'da kurulan komisyon başkanlığına tayin edildi; ayrıca Yenişehir mutasarrıflığı da kendisine verildi. Doğu ıslahat hareketleri için Diyarbekir'e gönderildi. Daha sonra Rumeli beylerbeyi unvanıyla Sivas, altı ay sonra da Selânik valiliğine tayin edildi. 1880 yılında üç ay Hariciye nazırlığı yaptı. Bunu, Mecidi nişanı verilerek gönderildiği Adana valiliği takip etti. Dört yıldan fazla bir süre bu görevde kalan Âbidin Paşa, tekrar Sivas valisi (1884) ve bir sene sonra da Ankara valisi oldu. Son olarak Cezâyir-i Bahr-i Sefid (Akdeniz adaları) valiliği yaptı. Buradan emekli olunca İstanbul'a döndü; ancak ardından Yemen ıslahatı için kurulan komisyona tayin edildi. Âbidin Paşa bu görevde iken vefat etti. İstanbul Merkezefendi Dergâhı postnişini Nüreddin Efendi'ye intisap eden Âbidin Paşa'nın mezarı Fatih Türbesi avlusundadır.

Arapça, Farsça, Arnavutça, Fransızca ve Yunanca bilen Âbidin Paşa, bu dillerin edebiyatlarını da gayet iyi kavramıştı. Yunanca yazı ve şiirleri İstanbul'da *Neogolos* adlı gazetede uzun süre yayımlanmıştır.

Eserleri. 1. *Tercüme ve Şerh-i Mesnevi-i Şerif*. Âbidin Paşa'nın şöhretini borçlu olduğu bu eser, Mevlânâ'nın *Mesnevî*'sinin tercümesi ve ilk cildinin şerhidir. *Mesnevî* tercümeleri arasında önemli bir yeri olan eser altı cilttir (baskıları için bk. Özege, *Katalog*, IV, 1812). 2. *Tercüme ve Şerh-i Kaside-i Bürde*. İmam Bûsîrî'nin meşhur kasidesinin tercüme ve şerhidir (İstanbul 1304, 1324). Eserin tıpkıbasımı ve sadeleştirilmiş metni Ömer Faruk Harman tarafından yayımlanmıştır (İstanbul 1977). 3.

Âbidin Paşa

Âlem-i İslâmiyyet. Müdâfaa adıyla neşredilen kırk sayfalık bu küçük eser, Mısır'da bir papaz tarafından neşredilen bir risâleye reddiyedir (İstanbul 1315). 4. *Meâlî-i İslâm*. İslâmiyet'in üstünlüklerini anlatan bu kitap, "hikmet" başlıklı küçük pasajlardan meydana gelmiştir (İstanbul 1315).

BİBLİYOGRAFYA :

"Şârih ve Mütercim-i Kitâb Âbidin Paşa'nın Muhtasar Tercüme-i Hali", *Tercüme ve Şerh-i Mesnevî-i Şerif*, İstanbul 1305, I, 5-8; Mehmed Râif, *Mir'ât-ı İstanbul*, TTK Ktp., (numarasız), II, 567 vd.; *Osmanlı Müellifleri*, II, 341; Özege, *Katalog*, IV, 1812; Kemal Yavuz, "Mesnevi-i Şerif ile alakalı olarak Cevdet Paşa'nın Âbidin Paşa'ya yazdığı mektup", *TDED*, XXIV-XXV (1986), s. 441-454; Gövsa, *Türk Meşhurları*, I, 14; TA, I, 77.

İSKENDER PALA

ÂBİDİYYE

(العابدية)

Kerrâmiyye Fırkası'nın kollarından biri (bk. KERRÂMİYYE).

ÂBİŞ HATUN

(ö. 685/1286)

Fars'ta hüküm süren Salgurlu atabeglerinin sonuncusu

Atabeg Sa'd b. Ebû Bekir'in kızıdır. Annesi Terken Hatun da Yezd atabeglerinden Mahmud Şah'ın kızıydı. Doğum tarihiyle ilgili olarak kaynaklarda açık bilgi bulunmamaktadır. Bununla beraber henüz dört beş yaşlarında bulunan Hülâgû'nun oğullarından Mengü Timur ile (d. 654/1256) nişanlanması, onun da bu tarihlerde çocuk yaşta olduğunu göstermektedir. 1263'te atabeg olan Selçuk Şah, Âbiş'in annesini öldürttüğü gibi Âbiş'le kız kardeşi Salgım'ı da hapsedti. Selçuk Şah'ın Şiraz'daki Moğol baskakları (idarî ve malî yetkilere sahip memurlar) Oğul Bey ve Kutluğ Bitikçi'yi de öldürünce, Hülâgû onu cezalandırmak için üzerine asker gönderdi. Âbiş ve kız kardeşi hapisten kurtarıldılar. Selçuk Şah Kâzerûn'da yakalandı ve daha sonra da öldürüldü (1263). Hülâgû'nun emri ile Âbiş de Salgurlu tahtına çıkarıldı; adına hutbe okunup sikke kesildi (662/1263-64).

Atabegliğinin ilk yılında aslen Şirazlı olan Kadı Seyyid Şerefeddin, Horasan'da etrafına topladığı müridleriyle Fars'a